A

Pendakwa Raya lwn Razlan bin Hassan

MAHKAMAH RAYUAN (KUALA LUMPUR) — RAYUAN JENAYAH NO D-05-113 TAHUN 1995

ABDUL HAMID MOHAMAD, ABDUL KADIR SULAIMAN DAN ALAUDDIN HHMR

B 11 MAC 2003

Undang-Undang Jenayah *— Akta Dadah Berbahaya — s 2 — Tafsiran 'cannabis' — Keraguan timbul sama ada ahli kimia merujuk kepada 'cannabis' atau 'cannabis (Indian hemp)' — Sama ada andaian pengedaran timbul — Sama ada mahkamah patut membuat penemuan di tahap rendah — Pertuduhan gantian — Kesalahan berbeza dengan penalti berbeza — Pendekatan yang mahkamah patut ambil — Akta Dadah Berbahaya 1952 ss 2, 6, 12(2) dan 39B(1)(a)*

C

Responden di dalam rayuan ini menghadapi satu pertuduhan mengedar dadah berbahaya, iaitu 'cannabis' seberat 1,761.7g, suatu kesalahan yang boleh dihukum di bawah s 39B(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB'). Setelah menimbang hujah-hujah daripada timbalan pendakwa raya ('TPR') dan peguambela di akhir kes pendakwa, Yang Arif Hakim Mahkamah Tinggi ('YA Hakim') memutuskan bahawa beliau hanya mendapati satu kesalahan di bawah s 12(2) ADB terbukti terhadap responden dan beliau meminda pertuduhan sewajarnya. Responden telah mengaku salah atas pertuduhan yang dipinda dan beliau didapati bersalah dan disabitkan dan dihukum penjara selama lima tahun mulai dari tarikh penangkapannya dan didenda RM2,000 atau satu tahun penjara jika gagal membayar denda. Terkilan dengan keputusan tersebut di atas, TPR merayu terhadap keputusan tersebut kepada Mahkamah Rayuan. Rayuan TPR didasarkan kepada alasan bahawa YA Hakim telah tersilap dari segi undang-undang dan fakta apabila memutuskan bahawa keterangan ahli kimia mengenai takrif 'cannabis' iaitu seperti yang ditakrifkan di bawah ADB adalah tidak spesifik dan mencukupi kerana gagal untuk menyatakan ianya bukan 'Indian Hemp' sedangkan cuma terdapat satu sahaja takrif bagi 'cannabis' iaitu di bawah s 2 ADB.

D

E

F

G

Diputuskan, membenarkan rayuan tersebut:

Keterangan ahli kimia tidak langsung menampakkan sebarang keraguan atau kecacatan mengenai identiti dadah tersebut iaitu 'cannabis yang ditakrif di bawah s 2 ADB'; *Shukri bin Mohamad v PP* [1995] 3 MLJ 229 dibeza. Di dalam keadaan begini, tindakan YA Hakim meminda pertuduhan asal di bawah s 39B kepada s 12(2) yang boleh dihukum di bawah s 12(3) ADB adalah salah. Tindakan yang sepatutnya diambil oleh YA Hakim ialah meminda pertuduhan asal di bawah s 39B kepada s 6 yang boleh dihukum di bawah s 39A(2)(f) ADB. Memandangkan jumlah berat kesemua dadah tersebut ialah 1,761.7g yakni 35 kali ganda dari apa yang diperuntukkan oleh s 39A(2)(f) maka Mahkamah Rayuan berpendapat amatlah wajar

H

I

pertuduhan asal dipinda mengikut s 6 yang boleh dihukum di bawah s 39(A)(2)(f) tersebut di atas (lihat ms 400F–H, 401D–E).

[English summary

The respondent in this appeal was charged with trafficking dangerous drugs, ie 'cannabis' weighing 1,761.7g, an offence punishable under s 39B(2) of the Dangerous Drugs Act 1952 ('DDA'). After considering the submissions from the deputy public prosecutor ('DPP') and the learned defence counsel at the end of the prosecution case, the Honorable High Court Judge ('the learned judge') decided that he only found one offence under s 12(2) of the DDA which was proven against the respondent and he amended the charge accordingly. The respondent pleaded guilty to the amended charge and he was found guilty and convicted dan sentenced to five years imprisonment from the date of arrest and fined RM2,000 or one year's imprisonment in default of payment of fine. Being not satisfied with the decision above, the DPP appealed against the decision to the Court of Appeal. The DPP's appeal was based on the ground that the learned judge had erred in law and fact when he decided that the evidence of the chemist regarding the definition of 'cannabis' as defined under the DDA was not specific and sufficient as it failed to state that it was not 'Indian Hemp' when there was only one definition of 'cannabis' which was under s 2 of the DDA.

Held, allowing the appeal:

The testimony of the chemist did not raise any doubts or defects regarding the identity of the drug which was 'cannabis as defined under s 2 of the DDA'; *Shukri bin Mohamad v PP* [1995] 3 MLJ 229 distinguished. In the circumstances, the learned judge had erred when he substituted the original charge under s 39B to s 12(2) punishable under s 12(3) of the DDA. The correct step to be taken by the learned judge was to amend the original charge under s 39B to s 6 punishable under s 39A(2)(f) of the DDA. Since the weight of all the drugs was 1,761.7g which was 35 times more than what was provided under s 39A(2)(f), the Court of Appeal was of the view that the original charge should be amended by virtue of s 6 punishable under s 39(A)(2)(f) as stated above (see pp 400F–H, 401D–E).]

Rayuan daripada: Perbicaraan Jenayah No 47–3 Tahun 1991 (Mahkamah Tinggi, Kota Bahru)

Nota-nota

Untuk kes-kes mengenai Akta Dadah Berbahaya 1952 s 2, lihat 4 *Mallal's Digest* (4th Ed, 2000 Reissue) perenggan-perenggan 46–51.

Kes-kes yang dirujuk

Mohd Yusof bin Said v PP [1996] 1 MLJ 640 (dirujuk)
Shukri bin Mohamad v PP [1995] 3 MLJ 229 (dibeza)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Dadah Berbahaya 1952 ss 2, 6, 12(2), (3), 37(da), 39A(2)(f), 39B(1)(a), (2)

Timbalan Pendakwa Raya (Jabatan Peguam Negara) bagi pihak pendakwa raya.

Chew Kok Lian (Teo & Chew) bagi pihak responden.

Alauddin HMR (memberikan penghakiman mahkamah): Responden di dalam rayuan ini menghadapi satu pertuduhan mengedar dadah berbahaya, iaitu 'cannabis' seberat 1,761.7g, suatu kesalahan yang boleh dihukum di bawah s 39B(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB').

Setelah menimbang hujah-hujah daripada timbalan pendakwa raya ('TPR') dan peguambela yang bijaksana, di akhir kes pendakwa, Yang Arif Hakim Mahkamah Tinggi Kota Bharu ('YA Hakim') memutuskan bahawa beliau hanya mendapati satu kesalahan di bawah s 12(2) ADB terbukti terhadap responden dan beliau meminda pertuduhan sewajarnya. Responden telah mengaku salah atas pertuduhan yang dipinda dan beliau didapati bersalah dan disabitkan dan dihukum penjara selama lima tahun mulai dari tarikh penangkapannya dan didenda RM2,000 atau satu tahun penjara jika gagal membayar denda.

Terkilan dengan keputusan tersebut di atas, pendakwa raya merayu terhadap keputusan tersebut kepada mahkamah ini.

Alasan-alasan rayuan

Rayuan pendakwa raya berdasarkan kepada tiga alasan berikut:

(1) YA Hakim telah tersilap dari segi undang-undang dan fakta apabila memutuskan bahawa keterangan ahli kimia (SP1) mengenai takrif 'cannabis' iaitu seperti yang ditakrifkan di bawah ADB adalah tidak spesifik dan mencukupi kerana gagal untuk menyatakan ianya bukan 'Indian Hemp' sedangkan cuma terdapat satu sahaja takrif bagi 'cannabis' iaitu di bawah s 2 ADB.

(2) YA Hakim telah tersilap dari segi undang-undang dan fakta apabila memutuskan kes prima facie telah dibuktikan bagi pertuduhan di bawah s 12(2) ADB kerana memiliki 'cannabis (Indian Hemp)' seberat 1,761.7g dan boleh dihukum di bawah s 12(3) ADB sedangkan keterangan ahli kimia (SP1) jelas membuktikan bahan pertuduhan adalah 'cannabis' seperti yang ditakrifkan di bawah s 2 ADB.

(3) YA Hakim telah tersilap dari segi undang-undang dan fakta apabila gagal memutuskan pendakwa telah berjaya membuktikan kes prima facie di bawah s 39B(1)(a) ADB.

Sungguhpun terdapat tiga alasan rayuan yang dikemukakan TPR, alasan kedua, pada hemat kami, adalah sama dengan alasan pertama. Dengan kata lain, terdapat duplikasi alasan di sini. Bagi alasan ketiga, TPR tidak mengemukakan sebarang hujah mengenainya di hadapan kami. Kami anggapkan ianya telah ditinggalkan. Jadi bagi tujuan penghakiman rayuan ini, kami hanya akan mempertimbangkan alasan pertama sahaja.

Fakta-fakta kes

Sebelum mahkamah ini mempertimbangkan alasan rayuan tersebut di atas, adalah lebih baik jika disebutkan di sini fakta-fakta kes terlebih dahulu.

Fakta-fakta kes seperti yang telah dikemukakan pihak pendakwa adalah seperti berikut:

Pada 5 September 1990 jam 7 pagi di stesyen teksi Rantau Panjang, seorang pemandu teksi ('SP8') telah memberitahu anggota Unit Pencegah Penyeludupan ('UPP'), Kpl Mohd Daud ('SP3') bahawa seorang lelaki telah menawarkan upah RM5 kepada pemandu-pemandu teksi di situ untuk membawa dua bungkusan ke Kota Bharu. Upahan tersebut dikatakan luar biasa tingginya kerana lazimnya upah hanya antara RM1–2 sahaja dikenakan bagi membawa barang tanpa penumpang dari Rantau Panjang ke Kota Bharu. Dua bungkusan tersebut yang terletak di tempat penumpang menunggu teksi ditunjuk dari jauh oleh SP8 kepada SP3, dan ia berupa satu bungkusan kertas perang yang bahagian atasnya hanya digulung dan tidak berikat dan satu bungkusan plastik cerah berisi selimut jenis Toto berwarna biru.

SP3 telah cuba menghubungi ketuanya K/Insp Amran ('SP2') melalui talipon tetapi gagal dan terus pergi ke rumahnya untuk menyampaikan maklumat itu. Atas arahan SP2 untuk mengambil tindakan susulan, SP3 telah pergi semula ke stesyen teksi bersama seorang lagi anggota UPP. Di sana mereka diberitahu oleh SP8 bahawa kedua bungkusan tadi telah dimuatkan ke dalam sebuah teksi. SP3 dan rakannya terus menyewa sebuah teksi untuk ke Kota Bharu. Mereka telah turun di perhentian teksi Jalan Suara Muda, Kota Bharu di mana SP3 kemudiannya melihat satu bungkusan kertas berwarna perang dan satu bungkusan plastik cerah berisi selimut Toto warna biru di bawah pondok kawalan teksi. SP3 membuat pemerhatian ke atas bungkusan-bungkusan itu dan sejurus kemudian SP2 pun sampai bersama dua orang anggotanya iaitu SP4 dan seorang pegawai imigresen. SP2 memberi arahan untuk menangkap orang yang datang mengambil bungkusan-bungkusan tersebut. Masing-masing mengambil tempat seperti diarah dan menunggu.

Tidak lama kemudian, lebih kurang pukul 9.20 pagi, SP3 yang ketika itu berada di hadapan Restoran Hajjah Fatimah melihat seorang lelaki Melayu berambut 'Afro-look' melintas di hadapannya sambil berpaling ke arah kelilingnya dan memandang ke arah bungkusan-bungkusan di bawah pondok kawalan teksi. Lelaki tersebut yang berbaju kemeja lengan panjang warna coklat terus berjalan sejauh 20m ke hujung deretan kedai di situ dan kemudian berpatah balik ke arah SP3. Dia kemudian pergi ke pondok

kawalan teksi dan meminta izin dari SP9, yang sedang bertugas di atas pondok itu untuk mengambil bungkusan-bungkusan di bawah pondok. SP9 bangun dari tempat duduknya dan melihat lelaki tersebut mengambil bungkusan-bungkusan itu.

SP3 yang melihat kejadian itu, telah memberitahu SP2 yang berada dalam Restoran Hajjah Fatimah dan atas arahannya telah menyerbu dan menangkap lelaki tersebut dengan bantuan SP4. SP2 memperkenalkan dirinya dan mengarahkan lelaki tersebut (dicam sebagai responden) meletakkan bungkusan-bungkusan itu. Responden hanya melepaskan bungkusan-bungkusan tersebut setelah beberapa kali didesak. SP2 telah membuka bungkusan kertas perang di hadapan responden. Dari dalam bungkusan yang berisi buah rambutan dan langsat itu SP2 telah mengeluarkan satu bungkusan plastik. SP2 telah mengoyakkan sedikit bungkusan itu dan mendapati kandungannya bahan tumbuhan mampat yang disyaki ganja. Responden digari dan dibawa ke pejabat UPP, Kota Bharu bersama kedua-dua bungkusan dan kandungannya yang dirampas oleh SP2.

Di pejabat UPP, SP2 telah membuat pemeriksaan rapi ke atas bungkusan-bungkusan itu. Semua kandungan bungkusan kertas perang dikeluarkan dan didapati ada tiga bungkusan plastik bersama buah rambutan dan langsat itu. SP2 menurunkan tanda tangannya dan tarikh pada ketiga-tiga bungkusan plastik itu yang disyakinya berisi ganja dan juga pada bungkusan kertas perang dan bungkusan plastik berisi selimut Toto. Laporan polis dibuat dan responden bersama barang-barang yang dirampas itu diserah kepada D/Kpl Ariffin ('SP7') daripada Cawangan Anti Dadah ('CAD'). SP7 kemudian menyerahkannya kepada SP10, pegawai penyiasat CAD pada tengah hari yang sama.

Tiga bungkusan plastik yang disyaki berisi ganja telah dihantar ke Jabatan Kimia, Kuala Terengganu untuk dianalisa. SP1, ahli kimia yang menerimanya telah menjalankan empat ujian ke atas bahan-bahan tumbuhan yang terkandung dalam bungkusan-bungkusan tersebut dan merumuskan kandungan tersebut adalah 'cannabis' seperti yang ditakrif dalam s 2 ADB. Jumlah berat kesemuanya ialah 1,761.7g.

Alasan pertama: Keterangan ahli kimia — 'cannabis' atau 'cannabis (Indian Hemp)'

Di dalam keterangannya, ahli kimia (SP1) telah memberi penerangan yang panjang lebar mengenai ujian-ujian yang telah beliau jalankan mengenai dadah yang menjadi perkara pokok di dalam kes ini.

Di ms 15 rekod rayuan semasa disoal oleh pendakwa di peringkat awal, beliau menyatakan:

> Saya telah menjalankan empat jenis ujian bahan tumbuhan di dalam bungkusan-bungkusan tersebut. Pemeriksaan pertama ialah pemeriksaan physical. Dalam pemeriksaan ini dengan bantuan kanta pembesar saya telah memeriksa kesemua bahan tumbuhan tersebut dan saya dapati semuanya adalah serupa dan dari satu jenis yang mempunyai ciri-ciri microscope yang sama dengan cannabis.

A

> ...
>
> ...
>
> ...
>
> Daripada ujian DLT dan TLC saya dapati resin pada permukaan bahan tumbuhan tersebut adalah resin cannabis.
>
> Berdasarkan keputusan keempat-empat ujian di atas saya mengesahkan bahawa bahan tumbuhan di dalam bungkusan bertanda E adalah cannabis seperti yang ditakrif di dalam s 2 Akta Dadah Berbahaya 1952.

B

Di ms 21 rekod rayuan semasa disoal balas oleh peguam responden, SP1 menyatakan:

C

> Tiada bilangan tertentu yang dipersetujui tentang berapa specie cannabis yang ada. Bagi maksud kes ini cannabis yang ditakrif di bawah s 2 ADB ialah genus cannabis yang hanya ada satu iaitu cannabis. Tiada lain genus yang sama dengan genus cannabis.
>
> ...
>
> ... Saya telah membuat pemeriksaan 100% dari segi microscopic dan physical. Dengan pemeriksaan sedemikian bahan sebesar pin pun boleh nampak. Bahan-bahan tumbuhan tersebut adalah cannabis. Tidak ada tanah yang kelihatan.

D

Setelah mendengar keterangan SP1 seperti tersebut di atas, YA Hakim berpendapat bahawa berkemungkinan dadah berbahaya itu ialah cannabis jenis Indian Hemp yang mana termasuk di bawah Bahagian 3 Jadual. Tetapi beliau juga berpendapat bahawa di dalam kes ini, ahli kimia tidak menyatakan bahawa cannabis yang dianalisanya bukan Indian Hemp. Oleh itu, YA Hakim menyatakan keraguan timbul kerana ia mungkin jenis tersebut — dan manfaat harus diberi kepada responden. Dengan itu, YA Hakim menyatakan s 37(da) ADB tidak terpakai dan responden hanya boleh melakukan kesalahan di bawah s 12(2) ADB. Beliau seterusnya meminda pertuduhan kepada pemilikan dadah berbahaya bagi jumlah yang dinyatakan di dalam pertuduhan asal iaitu kesalahan di bawah s 12(2) yang boleh dihukum di bawah s 12(3) ADB.

E

F

Sebelum mahkamah ini mempertimbangkan sama ada tindakan YA Hakim seperti yang tersebut di atas betul atau tidak, kami ingin merujuk kepada pertuduhan asal di bawah s 39B ADB. Dalam soal ini, kami bersetuju dengan YA Hakim bahawa tuduhan mengedar tidak dibuktikan. Ini jelas dari alasan-alasan yang diberikan oleh YA Hakim dalam penghakimannya di ms 95 dan 96 rekod rayuan. Beliau menyatakan:

G

> Melalui keterangan SP8 pendakwa cuba meyakinkan mahkamah bahawa tertuduhlah lelaki yang telah mengupah pemandu teksi di Rantau Panjang untuk membawa bungkusan-bungkusan berisi dadah itu ke Kota Bharu. ... ...
>
> Tetapi sama ada tertuduh adalah lelaki yang dilihat oleh SP8 di Rantau Panjang adalah meragukan ... SP8 menyatakan tertuduh berambut kerinting tidak panjang dan tidak pendek sepertinya (rupa tertuduh sekarang) sedangkan mengikut SP3 dan SP9 tertuduh pada masa itu berambut 'Afro-look', panjang dan berbentuk bulat. Kejadian berlaku lima tahun yang lepas dan SP8 tidak pernah melihat tertuduh sebelum itu dan selepasnya (tiada

H

I

A keterangan) hingga perbicaraan. Tiada kawat cam diadakan bagi maksud SP8 mengecam orang yang dilihatnya di stesyen teksi Rantau Panjang pada pagi kejadian. Juga tiada kepastian bahawa tertuduhlah orang yang membayar upah teksi untuk membawa bungkusan-bungkusan itu walaupun ada seorang pemandu teksi ditawarkan sebagai saksi. Oleh itu adalah dapatan fakta saya bahawa pendakwa gagal membuktikan tanpa keraguan yang tertuduh adalah
B lelaki yang mengupah RM5 kepada pemandu teksi di Rantau Panjang. Tanpa terbukti kaitan tertuduh dengan kejadian di stesyen teksi Rantau Panjang pada pagi berkenaan maka tiada terdapat apa-apa keterangan yang boleh menunjukkan tertuduh mengedar dadah berbahaya tersebut.

Alasan-alasan tersebut di atas amatlah munasabah dan tepat dan seperti yang telah kami katakan awal tadi, kami bersetuju dengan pendapat
C YA Hakim. Kami yakin bahawa pendakwa juga bersetuju dengan pendapat YA Hakim kerana mereka tidak mengemukakan apa-apa hujah mengenai perkara ini.

Walau bagaimanapun, di dalam penghakimannya di awal ms 95 rekod rayuan, YA Hakim itu ada menyatakan:

D Fakta kes juga dengan nyata menunjukkan bungkusan kertas perang yang mengandungi tiga bungkusan plastik berisi dadah itu berada dalam jagaan dan kawalan tertuduh semasa beliau ditangkap. Beliau telah ditangkap basah dengan bungkusan yang mengandungi dadah berbahaya itu di tangan kanannya.

E Jadi dalam keadaan fakta kes ini dan undang-undang adakah tindakan YA Hakim itu betul apabila beliau meminda pertuduhan kepada s 12(2) ADB berdasarkan alasan-alasan yang telah beliau berikan?

Bagi menjawab persoalan ini, kami rasa amat wajar jika dirujuk keterangan SP1. Pada penghakiman kami, keterangan SP1 amat jelas. Beliau telah menjalankan ujian-ujian yang perlu dan di akhirnya beliau
F menyatakan dadah berbahaya itu adalah 'cannabis yang ditakrif di bawah s 2 ADB'. Beliau menyatakan demikian semasa pemeriksaan awal dan diulangi semasa pemeriksaan balas. Pada hemat kami apa yang terfikir di minda SP1 hanyalah 'cannabis' dan bukan dadah lain. Tidak terdapat di mana-mana pun di dalam keterangannya yang menyatakan dadah itu
G 'cannabis (Indian Hemp)'. Beliau amat pasti dengan keputusannya. Kami juga yakin bahawa tidak terdapat sebarang keraguan di dalam keterangan SP1 mengenai identiti dadah tersebut. Apa yang beliau maksudkan ialah 'cannabis yang ditakrif di bawah s 2 ADB'.

Lainlah keadaannya sekiranya ahli kimia itu gagal menyebut s 2 seperti yang berlaku di dalam kes *Shukri bin Mohamad v Public Prosecutor* [1995]
H 3 MLJ 229. Di dalam kes tersebut, ahli kimia di dalam keterangannya gagal menyebut s 2. Beliau hanya menyatakan 'cannabis as defined in the Dangerous Drugs Act 1952'.

Mahkamah Agong di dalam penghakimannya menyatakan di ms 232–234:

I A scrutiny of the record provided shows that, in essence, all the chemist had said on the point at issue was that the result of his examination and analysis of the various quantities of plant material which constituted the subject matter

of the charge aforesaid, showed that in each case it was 'cannabis as defined in the Dangerous Drugs Act 1952'. The aggregate net weight of the cannabis being 25,664.8g. The judge's notes of evidence shows that there were repeated references by the chemist to the expression 'cannabis as defined in the DDA 1952' with no mention made at any time of the definition section in the Act, of cannabis, to wit, s 2, which at the material time, provided as follows: *'cannabis means any part of any plant of the genus cannabis from which the resin has not been extracted, by whatever name it may be designated'.*

The glaring omission by the chemist to refer to s 2 of the Act could give rise to the inference that he did not have in mind the ingredients of cannabis as defined therein, and as explained in the Supreme Court case of *PP v Alcontara* [1993] 3 MLJ 568 at p 577.

...

In the present case, the testimony of the chemist also suffered from the defects that it made no mention of the results of his physical examination nor did he mention whether he had carried out any, and if so, what tests. We are thus reminded of some of the infirmities from which the testimony of the chemist in the Supreme Court case of *Leong Bon Huat v PP* [1993] 3 MLJ 11 suffered which are summarized in the following passage of the judgment of the court (at p 14C):

> 'It will be seen that he made no mention of the results of his physical examination; for example, he did not say that the plant material was all of the same type and physical features as that of cannabis, nor did he say what were the results of his microscopic examination. Did he notice any resin in the plant material? If so, in what quantity was it present? Nor did he tell the court as to what were the tests he conducted using chemical methods; for example, did he resort to Dequenois Levine test and/or the thin layer choromatography tests? If so, what were the results of those tests?'

...

Having regard to the infirmities in the testimony of the chemist to which we have adverted, his testimony is open to the construction that the plant material examined by him was either 'cannabis' within the meaning of s 2 of the Act or that it was 'cannabis (Indian Hemp)' listed in Pt III of the First Schedule of the Act, though nowhere defined in the Act. (Tekanan ditambah.)

Berbalik kepada kes di hadapan mahkamah ini seperti yang telah kami jelaskan di awal tadi, keterangan ahli kimia (SP1) tidak langsung menampakkan sebarang keraguan atau kecacatan mengenai identiti dadah tersebut iaitu 'cannabis yang ditakrif di bawah s 2 ADB 1952'.

Di dalam keadaan begini pada penghakiman kami tindakan YA Hakim meminda pertuduhan asal di bawah s 39B kepada s 12(2) yang boleh dihukum di bawah s 12(3) ADB adalah salah. Tindakan yang sepatutnya diambil oleh YA Hakim ialah meminda pertuduhan asal di bawah s 39B kepada s 6 yang boleh dihukum di bawah s 39A(2)(f) ADB.

Seksyen 6 ADB berbunyi demikian:

> Restriction on possession of raw opium, coca-leaves, poppy-straw and cannabis
>
> Any person who keeps or has in his possession, custody or control any raw opium, coco-leaves, poppy-straw or cannabis or the seeds of the plants from

which they may be obtained either directly or indirectly, except under and in accordance with an authorization such as is referred to in ss 4 and 5 or with any regulation made under s 7 thereof, shall be guilty of an offence against this Act and liable on conviction to a fine of not exceeding twenty thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding five years or to both.

Section 39A(2)(f) pula memperuntukkan:

> 39A Increased penalty where the subject matter is the prescribed amount of certain dangerous drugs
>
> (1) ....
>
> (2) Every person found guilty of an offence against this Act where the offence is not punishable with death and where the subject matter of the offence is —
>
> (a) ...;
>
> (f) 50 grammes or more in weight of cannabis;
>
> ...
>
> shall, instead of being liable to the punishment provided for that offence under the section under which the person has been so found guilty, be punished with imprisonment for life or for a term which shall not be less than five years, and he shall also be punished with whipping of not less than ten strokes.

Memandangkan jumlah berat kesemua dadah tersebut ialah 1,761.7g yakni 35 kali ganda dari apa yang diperuntukkan oleh s 39A(2)(f) maka kami berpendapat amatlah wajar pertuduhan asal dipinda mengikut s 6 yang boleh dihukum di bawah s 39(A)(2)(f) tersebut di atas.

Sebelum kami mengakhiri penghakiman ini kami rasa amat sesuai jika disebutkan di sini keputusan di dalam kes *Mohd Yusof bin Said v Public Prosecutor* [1996] 1 MLJ 640. Di ms 644, Mahkamah Persekutuan menyatakan:

> The question which arises for our decision is whether the above testimony of the chemist, PW1, to the effect that by 'cannabis' he meant cannabis as defined under DDA 1952 and that resin had not been extracted, without specifying the crucial words 's 2' has given rise to the inference that he did not have in mind the ingredients of cannabis as defined in the said s 2 of the Act.
>
> In *Shukri bin Mohamad v PP* [1995] 3 MLJ 229, the appellant appealed to the Federal Court on the ground that the trial judge was wrong in relying on the evidence of the chemist who merely stated that what he had analyzed was 'cannabis' as defined in the DDA 1952 without mentioning s 2 of the Act.

Seterusnya di ms 645, mahkamah itu menyatakan:

> In our opinion, the rationale in *Shukri* for requiring the chemist to state the expression that 'cannabis as defined in s 2 of the DDA 1952' seems to be that he should be unequivocal and not be in any doubt that the plant material which he had examined and analyzed was cannabis as defined in s 2 and not cannabis as listed in Part III of the First Schedule where the words 'Cannabis (Indian Hemp)' appear, though nowhere defined in the Act. Thus, the 'glaring omission by the chemist to refer to s 2 of the Act could give rise to the inference that he did not have in mind the ingredients of cannabis as defined therein ... (per Edgar Joseph Jr FCJ, at p 232).

Di ms 646, mahkamah itu menyatakan:

> Having said the above, we are, however of the opinion that the evidence of the chemist, PW1, in the present appeal can be clearly distinguished from *Shukri*. Moreover, his evidence clearly does not suffer from the two defects or infirmities as in *Shukri*. ... In fact, the issue before us is whether it is fatal to omit the words 's 2', and our answer is that it depends on the evidence of the chemist in each particular case. If the testimony of the expert witness satisfied the essential ingredients in the statutory definition of 'cannabis', then the mere omission to mention the section would not be material and should not affect his expert opinion. Of course, to avoid similar difficulty in future, it would have been better for the chemist to state: 'cannabis as defined in s 2 DDA 1952'.

Sekali lagi kami ingin mengulangi pendapat kami bahawa di dalam kes di hadapan mahkamah ini tidak terdapat sebarang kecacatan atau kekurangan di dalam keterangan SP1 mengenai identiti dadah tersebut. Sekalipun SP1 gagal menyebut 's 2', berdasarkan keputusan dalam kes *Mohd Yusof*, ianya tidak akan memudaratkan kes pendakwa.

Berdasarkan alasan-alasan dan autoriti-autoriti yang telah diperjelaskan di atas, kami sebulat suara bersetuju bahawa rayuan ini dibenarkan.

Keputusan

Rayuan pendakwa dibenarkan. Kes ini hendaklah dikembalikan kepada Mahkamah Tinggi tersebut dengan arahan bahawa responden dipanggil untuk membela diri di atas pertuduhan di bawah s 6 yang boleh dihukum di bawah s 39A(2)(f) ADB.

Dilaporkan oleh Peter Ling